

7 december 2006

Griffie :

Not. nr. :

66.L2.416/04

Beklaagden :

Veroordelingsbericht :

Betekend :

Kost :

Beroep 1e & 2e bekl + OM

De **CORRECTIONELE RECHTBANK**, negende kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

1. _____, timmerman, geboren _____ en wonende te _____

2. _____, huisvrouw, geboren _____ en wonende te _____

Beklaagd van :

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) en bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

1. door op het terrein, gelegen te _____, ten kader gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____, nl. gevelstenen te hebben aangebracht alsook een schouw, een opslagplaats voor stro, een schuilhok voor geiten, een runderstal en paardenstal;

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 01.05.2000 tot 01.01.2004

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben te _____ in de periode gaande van 01.05.2000 tot 23 januari 2006.

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Na te hebben vastgesteld dat de eerste beklaagde ter terechtzitting van heden vertegenwoordigd werd door Mter. , advocaat te

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord Mter. , advocaat te namens de beide beklaagden.

Na de tweede beklaagde behoorlijk ondervraagd en gehoord te hebben.

1. Overzicht van de feitelijke elementen zoals die blijken uit het strafdossier.

1.1.

Op 26 januari 2004 werd een bouwinbreuk vastgesteld door de Lokale politie van de Politiezone met betrekking tot een vakantieverblijf, gelegen deels in natuurgebied, deels in waardevol agrarisch gebied.

Er werd vastgesteld dat er aan de voor- en zijkant van de vroegere houten vakantiechalet een gevelsteen werd geplaatst. Tevens werd vastgesteld dat vooraan de gevel een schouw werd gemetst en dat er tegen de achtergevel in plastic platen een berghok was opgetrokken dat dienst doet als opslagplaats. In de achtertuin was verder nog een schuthok opgetrokken voor geiten, kippen en ganzen en buiten de eigendom werd nog een schuthok opgetrokken in hout met bilzen en planken dat dienst doet als stal voor een paard. Voorts werd vastgesteld dat de achtertuin bezaaid was met allerlei rommel en afbraakmateriaal en dat naast de paardenstal een wagen werd gedeponeed.

1.2.

Eerste beklaagde verklaarde samen met tweede beklaagde eigenaar te zijn van deze eigendom met vakantiewoning. Uit hun verklaring komt naar voren dat zij het goed aankochten in 1996 en de door de vorige eigenaars reeds gestarte werken hebben verdergezet. Ze metten tevens een barbecue, en een steenputje en trokken achter de chalet hokken op als beschutting voor de dieren. Tevens werd door hen de houten paardenstal opgetrokken op het naastliggend perceel. Dit alles zonder bouwvergunning. Zij stellen de kwestieuze eigendom enkel te gebruiken als vakantieverblijf.

1.3.

Op 6 mei 2004 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering ingeleid bij de procureur des konings (stuk 16 e.v. strafdossier).

Overeenkomstig het artikel 149 §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wordt het herstel in de oorspronkelijke staat voorgesteld, hetgeen *in casu* impliceert:

- afbraak van alle constructies;
- verwijderen van alle verhardingen en funderingen;
- verwijderen van alle materialen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat,

Tevens wordt een dwangsom gevorderd van 50 euro per dag vertraging bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

1.4.

Ter uitvoering van een kantschrift van 25 mei 2005 door de verbalisanten verklaarde tweede beklaagde dat ze de gevelstenen niet kan verwijderen daar de oorspronkelijke bouw bestaande was uit stukken hout dat toen reeds rot en beschadigd was.

2. Beoordeling door de Rechtbank.

2.1.

De beklaagden worden vervolgd voor het zonder bouwvergunning aanbrengen van gevelstenen en het zonder vergunning oprichten van een schouw, opslagplaats voor stro, schuilhok voor geiten, een runderstal en een paardenstal (punt 1 van de tenlastelegging). Tevens worden zij vervolgd voor het instandhouden van de onder punt 1. omschreven toestand (punt 2 van de tenlastelegging).

2.2.

De kwestieuze eigendom bevindt zich volgens het gewestplan (K.B. 24 februari 1977) deels in natuurgebied en deels in agrarisch landschappelijk waardevol gebied.

Uit de herstellvordering opgemaakt door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur blijkt dat de scheiding tussen het natuurgebied en het landschappelijk waardevol gebied ongeveer te midden van het perceel loopt. De chalet, waterput, BBQ, paardenstal, autowrak en een deel van de afbraakmaterialen liggen geheel in natuurgebied, terwijl de andere overtredingen (meer achteraan op het perceel) in landschappelijk waardevol agrarisch gebied liggen.

2.3.

Uit de materiële vaststellingen in het dossier en de verklaringen van de beklaagden zelf blijkt zeer duidelijk dat de na 1 mei 2000 uitgevoerde werken en opgerichte constructies, zoals omschreven in punt 1 van de enige tenlastelegging, werden uitgevoerd/opgericht zonder bouwvergunning.

De bewering van de verdediging ter terechtzitting dat beklaagden niet wisten dat zij een bouwvergunning nodig hadden voor het oprichten van de schuilhokken en het aanbrengen van de gevelstenen rond de chalet komt de rechtbank weinig geloofwaardig voor. Het midden in natuurgebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied oprichten van dergelijke schuilhokken en het aanbrengen van gevelstenen rond een bestaande houten chalet zijn werken die logischerwijs een bouwvergunning vereisen.

Het gegeven dat geen enkel bewijs voorligt dat de beklaagden na kennisname van de inhoud van de herstellvordering de nodige stappen hebben ondernomen om de toestand te regulariseren, houdt naar het oordeel van de rechtbank voorts reeds een erkenning in van het hen ten laste gelegde.

In acht genomen de objectieve vaststellingen, de stukken en de verklaringen vervat in het strafdossier, zijn de feiten omschreven onder punt 1. van de tenlastelegging in hoofde van beide beklaagden dan ook afdoende bewezen.

2.4.

Wat de instandhouding van de onder punt 1. omschreven handelingen, werken of wijzigingen betreft, is naar het oordeel van deze rechtbank – in tegenstelling tot hetgeen de verdediging opwerpt - deze instandhouding nog steeds strafbaar. Zulks ingevolge toepassing van artikel 146 lid 3 en 4 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd met het decreet van 4 juni 2003

De bewuste handelingen vallen immers onder de uitzonderingsgevallen van voormeld artikel 146 lid 4 nu de constructies gelegen zijn deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied zijnde een gebied betreft dat een bijzondere waarde heeft en derhalve een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* uitmaakt, en deels in natuurgebied zijnde een gebied dat expliciet is opgenomen in de opsomming van het vierde lid van artikel 146 DORO.

Uit de strafinformatie is genoegzaam gebleken dat de beklaagden de wederrechtelijk opgerichte constructies en uitgevoerde werken op bewuste wijze nalieten af te breken en derhalve de wederrechtelijk opgetrokken bouwwerken in stand hielden.

Aldus is ook het feit, vermeld onder het punt 2. van de enige tenlastelegging, in hoofde van de beklaagden bewezen.

3. De straftoemeting.

3.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.2.

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig.

De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren.

De rechtbank wijst er voorts op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren en dat zij voortaan de stedenbouwkundige voorschriften stipt dienen na te leven en zij aldus vóór de aanvang van bouw en/of verbouwwerkzaamheden in het bezit moeten zijn van een rechtsgeldige bouwvergunning.

3.3.

De eerste en tweede beklaagde zijn respectievelijk 1 en 2 jaar oud. Zij beschikken beide nog over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat mildheid in de bestraffing toelaat.

3.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ruimtelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.5.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de feiten omschreven onder de punten 1 en 2. van de enige tenlastelegging, de in het beschikkend gedeelte dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen, deels met uitstel van tenuitvoerlegging.

4. De herstellvordering.

4.1.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft, zoals hierboven reeds aangegeven, het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, gekoppeld aan een dwangsom van 50 euro per dag vertraging bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2.

De verdediging werpt op dat de herstellvordering zou aangetast zijn door een nietigheid nu het advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid niet werd ingewonnen.

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt – zoals deze herstellvordering – kan de rechtbank overeen beslist of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden, te meer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluidend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur. Het vragen van een advies zou niet alleen de afhandeling van de zaak node-

loos vertragen, doch tevens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nodeloos belasten.

4.3.

Vervolgens werpt de verdediging op dat de herstellvordering onvoldoende duidelijk zou zijn én dat in casu het vermoeden van het vergund zijn van de chalet speelt nu deze werd opgericht voor de allereerste definitieve vaststelling van het gewestplan waarbinnen deze gelegen is.

4.4.

In tegenstelling tot hetgeen de verdediging aanhaalt in besluiten is de rechtbank van oordeel dat het vermoeden van vergund zijn van de chalet hier geenszins speelt.

Uit de aankoopakte van beklaagden blijkt immers expliciet dat noch de chalet noch enige andere constructie vergund was en *"dat voor alle verbouwingen aan de bestaande gebouwen de kopers op eigen kosten en risico de nodige toelatingen en attesten zouden moeten aanvragen en bekomen van de bevoegde overheden zonder enig verhaal tegen de verzoeker in deze"* (zie stuk 15 – bladzijde uit aankoopakte).

4.5.

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank niet kennelijk onredelijk, wettig en proportioneel en bovendien afdoende gemotiveerd.

Voorts is de herstellvordering noodzakelijk om aan de gevolgen van de wederrechtelijke toestand een einde te stellen en legt deze aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

Dat de herstellvordering bij de beklaagden als onredelijk voorkomt, is duidelijk niet het gevolg van de aard van de gevorderde maatregel zelf doch enkel een gevolg van de eigen beslissing van beklaagden om wetens en willens deze juridisch zeer precare toestand te hebben aanvaard na erop te zijn gewezen dat er geen enkele stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor het gehele goed en geen enkele garantie bestond dat dergelijke vergunning zou kunnen bekomen worden. Zij hebben aldus bewust gekozen hebben voor rechtsonzekerheid. De beklaagden hebben er hierbij wellicht op gespeculeerd dat hun onrechtmatig handelen uiteindelijk na verloop van tijd geduld zou worden.

Het niet inwilligen van de herstellvordering, zoals geformuleerd door AROHM, zou de beklaagden een voordeel verschaffen en derhalve een impliciete beloning voor de door hen en hun voorgangers gepleegde inbreuken inhouden.

4.6.

De verdediging voert tot slot nog aan dat ten onrechte in de herstellvordering geen meerwaarde zou zijn gevorderd.

De rechtbank is van oordeel dat er geen reden is om een meerwaardesom te bepalen en wijst er op dat de meerwaarde voor de ruimtelijke ordening bij afbraak bestaat in het herstel van de schoonheidswaarde van de gebieden waarin de chalet en constructies werden opgericht. Daarenboven mag wederrechtelijk handelen niet lonen, vermits het aanzet tot chaos en normloosheid.

4.7.

Aldus dient de gevraagde herstellvordering volledig te worden ingewilligd, zodat de afbraak van de paardenstal dient te worden bevolen, zoals hierna bepaald.

Gelet op de artikelen :

40.41.66.100 strafwetboek;

1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-2° lid, 147, 148, 149 en 204 Decreet houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999;

8 Wet 29.6.1964;

28.29 Wet 1.8.1985 ;

wet 5.3.1952, zoals gewijzigd ;

4 wet 26.6.2000 ;

162.163.179.182.184.185.189.190.194 Wetboek strafvordering ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklaagde, zijnde

, elk uit hoofde van de in hun hoofde bewezen verklaarde enige tenlastelegging (omvattende de punten 1. en 2.) tot een geldboete van **500 euro**, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **2.750 euro**.

ZEGT dat bij gebreke aan het betalen van de geldboete binnen de wettelijke bepaalde termijn deze zal worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van **3 maanden**.

ZEGT dat de uitvoering van dit vonnis in hoofde van beide beklaagden, gezien men mag hopen dat zij zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig zullen maken, zal **uitgesteld** worden gedurende een termijn van **drie jaar** te beginnen van heden, voor wat betreft een gedeelte van **250 euro** verhoogd met de opdecimen die zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen voor het met uitstel uitgesproken gedeelte.

BEVEELT op vordering van de administratie ruimtelijke ordening, huisvesting en monumenten en landschappen (AROHM) van de Vlaamse gemeenschap het herstel van de plaats in de vorige staat door afbraak van alle constructies, het verwijderen van alle verhardingen en funderingen, het verwijderen van alle materialen, het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke staat binnen een termijn van één jaar vanaf datum van huidig vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van een bedrag van 50 euro per dag vertraging van uitvoering van deze herstelmaatregelen.

SPREEKT tegen beide beklaagden de verplichting uit ELK een bijdrage te betalen van 25 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus telkens gebracht op 137,50 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT bovendien aan beide veroordeelden een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot de helft van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 119,83 euro.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van **zeven december tweeduizend en zes.**

Aanwezig :

- , toegevoegd rechter ;
- , substituut procureur des konings ;
- , adjunct-griffier.